

NEAMUL ROMÂNESC

ODĂJDIILE BISERICESTI ȘI EVREIÎ.

— O PROPUNERE DIN ARDEAL. —

«Biserica și școala» din Arad, propune ca furnitura odăjdiilor bisericesti să se dea Reuniunii din Orăștie, care a dovedit că știe să dea lucru solid și frumos.

Astfel s'ar tăia câștigul firmelor jilovești: care-și trimit prin toate satele agenții, ca să ofere «stofe pestrițe fără gust, fără timbrul și croiala orientală», lucrate din «fuior de urzică».

Auziți, Prea Sfințiile Voastre iudaice, galitene, frații Bloch de pe Calea Victoriei, din Capitala României, și auziți totți cei ce-l îngăduiți și nu faceți nimic pentru a-l înlocui?

Stofele de «fuior de urzică» țin pe acolo cam trei ani, ajungând apoi ca o ață de painjen, spune foaia din Arad.

Părinți de prin sate, cari faceți alșiverșul cel gros lui Bloch — oficialii cumpără mai mult de la d-na Roth, de aceeași ebraică origine — ați putea să ni spuneți după cîți ani apare ață de painjen în odăjdiile Sfințiilor Voastre?

Avem și noi societăți pentru lucrul de mină făcut frumos și de gust după vechile datine, și unele din societățile acestea se bucură chiar

N-rul în țară 45 b.
În străinătate 20 »

ABONAMENTE:
Pe an în țară 20 lei
În străinătate 25 »
Un a-r vechi 50 b.

APARE:
MIERCUREA,
VINEREA
ȘI DUMINECA.
Director:
N. IORGA.

Redacția și
Administrația
Vălenii-de-Munte
Jud. Prahova

de înalte, de foarte înalte protecții, care, data aceasta măcar, au nimerit bine. Cutăreia din ele, cu doamne din «elită» — să-ți zicem cum își zice — în frunte, i s'au dat însemnate furnituri de plină, pentru oaste ori pentru uniformele școlare. Oare n'ar putea să dea bisericilor odăjdiile potrivite, de care au atita nevoie?

Dar noi mai avem și atitea școli de cusătorie, în care se deprind fetele a coase lucruri de lux foarte fine, cu care se împodobesc fețe foarte luminate, primindu-le și în dar. Servind luxul, fetele învață și a-l iubi și a-l căuta în viață, fie și prin mijloace necinstite. În locul acelor minuni de răbdare, prin care se strică ochii și se pierde sufletul, nu s'ar cădea ca, în această țară creștină, să se învețe și lucrul veșmintelor pentru preoți și arhierii?

Și, în România care dă burse și pentru filologia indo-chineză și pentru morala dublă sau triplă, nu s'ar putea da o bursă, în adevăr folositoare, pentru ca o fată cu pricepere și gust să meargă în țările ortodoxe, în centrele răsăritene, pentru a vedea cum se coase acolo, autentic și frumos, veșmintele cerute de rital nostru?

Și oare în cutare mănăstire de maice n'ar fi cel mai potrivit loc pentru a se așeza această școală, acest atelier, călugărițele învățând cele d'întăiu, și putând da apoi fetelor muncitoare din satele vecine învățătura aceasta a lor?

Și în ce privește toată arta în legătură cu biserica, artă de turnătorie și sculptură, *aceasta* ar fi calea cea bună.

Ministrul care ar primi-o ar face altfel de faptă folositoare decât aceia de a strica Sfântul Sinod, înlocuind pe Partenie proinul prin vre-un nou Popa Tache sau prin vre-un Popa Dracu'Încă nearhierit

N. IORGA.

OFICIALII ȘI CUZA-VODĂ.

S'a petrecut, cu prilejul serbătorii «Unirii», anul acesta, un fapt, care, în orice altă țară civilizată, n'ar fi fost cu putință. El arată, încă odată, mentalitatea clasei noastre conducătoare, care știe să lingusească sentimentele popoului când primejdia bate la ușă, dar nu știe să respecte cele mai sfinte sentimente ale aceluiași popor, cele de recunoștință pe care el le păstrează față de binefăcătorii săi.

Nu aici, și nu eu voi spun, cine a fost Cuza și ce a făcut el pentru țară și poporul acesta, care l-a sărbătorit cu atita curățenie de suflet.

N'a făcut Cuza «Unirea», dar fără de Cuza n'ar fi fost «Unirea», și «Unirea» — aceasta o știm toți ce înseamnă, — e temelie pe care s'a ridicat răpede Dinastia, Neatirnaea, Regalitatea, care fără de «Unire» n'ar fi fost cu putință.

Și, dacă vre-odată Doranul român își va avea și el, cum zice poetul, o «dreaptă

serbătore», urmașii noștri și urmașii urmașilor noștri, mai norocoși și mai fericiți decît noi, nu-și vor putea arăta mai bine recunoștința față de generația de la 1859 decît spunînd ca vechiul scriitor sfînt: «La început a fost «Unirea», și fără de Cuza n'ar fi fost «Unirea», și toate cite s'au făcut, numai prin «Unire» s'au făcut, și fără de «Unire» nimic nu s'ar fi făcut din ce s'a făcut.» Aceasta e credința noastră, și aceasta va fi și credința urmașilor noștri.

Și, totuși, față de această credință, care nu e numai o credință, ci și un adevăr istoric, oficialii romîni, specie foarte curioasă, au crezut că numele întemeietorului «Unirii» nu e vrednic să-l pronunțe buzele lor fără de prihană.

Dacă n'aș fi fost martur, n'aș fi crezut niciodată că mai pot să fie astăzi oameni cari să se creadă Romîni și cărora să li fie rușine să pronunțe numele lui Alexandru Ioan I-îu, cel d'întăiu Domn al României. Și totuși am trăit s'o văd și pe aceasta.

S'o știe, dar, generațiile mai tinere, că această nevrednicie a fost cu puțință la 50 de ani după «Unire», și să li dea, oficialilor, lecția pe care a dat-o un copil de 14 ani tatălui său, care deși director al unei școli, a crezut totuși că va li rău notat, de superiorii săi, dacă va pronunța singur numele lui Cuza. Și lecția a fost aceasta. Isprăvindu-se serbarea, de almintrelea destul de reușită, așa cum se înțelege la noi reușita unei serbări de asemenea natură, copilul i-a spus verde în față:

— Tată, n'ai fost bine.

— De ce?

— Nu-ți era îngăduit ca, vorbind despre «Unire», să nu pomenesci măcar de Cuza.

Și tatăl, un om foarte cum se cade, de altfel, dar holnav de boala oficialilor romîni, a tăcut.

Din partea noastră, tuturor acelora cari au crezut că numele lui Cuza n'a fost vrednic să fie pomenit de buzele lor, li spunem numai atît:

Nu Cuza a fost nevrednic, ci voi ați fost nevrednici să-îpronunțați numele-
VASILE MIHĂILESCU.

Un cuvînt în chestia magistraturii.

Una din chestiile cele mai de căpetenie pentru orice țară, e, fără îndoială, în cel d'întăiu loc, justiția.

Dacă se aduc criticile cele mai severe, dar și cele mai îndreptățite tuturor instituțiilor noastre, organizate în pripă, copiate fără multă cercetare după cele străine, neîntinindu-se seamă de caracterul special, de trecutul și de moravurile noastre naționale, instituții devenite odioase prin ducerea până la perfecție a defectelor, pentru care politicianii liberali, ca și cei conservatori, n'au avut niciun scrupul și nicio altă țintă decît crearea de partizan și satisfacerea intereselor lor mășchine și personale, instituțiile chemate să împartă justiția sufăr și ele de nenumărate rele,—atît de mari, că într'o bună zi au trebuit să izbucnească și să fie înfierate în mod oficial, ca în faimoasa și trista afacere a Curții de Apel din Iași.

Cîte învățăminte nu se poate trage din acea faimă și anchetă...

A. C. Cuza, care a jucat în această afacere un rol de procuror, scriind acele articole în care cercetarea minuțioasă, îndrăzneala cea mai deschisă, spiritul fin și caustic ni-au dat încă o dovadă de calitățile excepționale de care e înzestrat, n'a avut însă la îndămnă și piesele de cercetare. D-sa nu e avocat, prin urmare n'a avut ocazie să vadă direct ce se petrece în gravul sanctuar; a știut alit, și mulți știu, cu tradiționala batistă ce acoperia ochii Justiției, s'a găurit de mult, și că modernii au înlocuit-o c'un anume fel de ochiane, care te fac să vezi într'un anumit mod, foarte plăcut, se zice.

Comisia de anchetă numită de d. Ministru n'a lămurit de loc afacerea, a dat cel mult dovada unor greșeli de știință și de stil surprinzătoare, prin acele frase, ce vor rămânea celebre, cu «pustula malignă», «advocații fac gură», etc., a atins personalității ce sînt o minidrie pentru justiția românească, ca aceia a d-lui membru de Curte Crivăț și a trimis să ispășească la gurile Dunării păcatul sincerității, pe d. procuror Hamangiu.

S'a vorbit citva timp de rezolvirea acestei afaceri, care a avut deosebitul succes de a nemulămi pe toată lumea, pe cei vinovați ca și pe cei nevinovați, și apoi timpul a presărat cenușa uitării, raminiind ca rancunele joshnice să se poată satisface în penumbră, după cum vedem zilele acestea în procesul Hamangiu-Teodoreanu, în care d. Teodoreanu se arată foarte susceptibil în ceia ce privește aprecierea carierei d-sale.

Toată lumea a fost de acord în a recunoaște că aceia ce se întimplă era fatal să se întimple, era rezultatul firesc al modului de selecționare a magistraților, că aceia ce a făcut d. Bădărău, cit a fost Ministru de Justiție, au făcut-o mai totți înaintea d-sale. Natural, dumneul, fiind mai inteligent, a făcut-o mai deochiată.

După această mică revoluție, opera naționaliștilor anarchiei, a venit rolul foștilor noștri tovarăși de anarhie, cînd erau și ei în opoziție, a d-lor liberali, ca să constate, să înlătore răul și în locul lui să pună binele.

Persoana actualului Ministrului de Justiție indrituiește chiar pe omul cel mai sceptic să creadă în zile mai bune pentru cinstea și moralitatea justiției. D. Toma Stelian e perfect înzestrat, și ca inteligență și ca experiență, ca să facă începutul unei opere salutare în domeniul Dreptății.

D-sa a început cu legea judecătorilor ambulanti, care, în afară de criticele interesate, ce nu contează, și de observații foarte îndreptățite, și-a atras cele mai bine meritate laude, de la toți acei ce au avut ocazie să vadă cum merg lucrurile acum și cum mergeau odinioară. S'a pus capăt unui comerț rușinos, pe care-l practica în provincie chiar și avocații mari, cu faceri de acte nule, pentru care jupniau pe bieții țerani.

S'au văzut casuri în care avocații făceau acte de vînzarea pămîntului altuia, de vînderi între soți, redactau testamente ce se deschileau, cu toate că testatorul era în viață, și multe abuzuri, care ne îndreptățesc să zicem că mulți din «oamenii noștri culti» nu mai au puterea de a deosebi ce e rău de ce e bine, imediat ce intervine o sumă de bani.

Prin legea judecătoriilor ambulante s'a pus în principiu la îndemina teranilor o justiție puțin costisitoare și grabnică, care să resolve diferitele conflicte.

D. Stelian a mers mai departe, și, în sesiunea aceasta a Camerei, a prezentat un proiect ce tinde să reglementeze: numirea magistraților la tribunale și Curți, crearea unor inspectorii judiciari și, în sfârșit, stabilirea de norme precise pentru înaintare. Toate măsurile acestea pot fi și bune și rele; depinde dacă d-sa va ști pe cine să numească inspector, și dacă și cei ce-l vor urmări, vor face același lucru; depinde dacă la înaintări se va ține în adevăr seamă de normele precise, sau legea va rămânea ca și până acum bună pentru «proști», —cel «cu spete» având căile lor foarte practice și mai scurte de ajungere.

Sînt temeri pe care ni le inspiră chiar un om scrupulos ca d. Toma Stelian; ce vor deveni ele, cînd alții îi vor lua locul?

În numirile pe care d-sa le-a făcut în magistratură, vor fi multe juste, bine-venite; cunosc însă destule, numai de hatîruri și din concesiile politice.

Iată o mică întâmplare, pe care mi-o povestea un tînăr magistrat, doctor în drept de la Paris, — să-l zicem d. A.

Întorcîndu-se în țară în primăvara trecută, s'a prezentat d-lui Stelian, cerîndu-l un loc în magistratură. D. Stelian era cam indispus, iar tînărul A. îi spune: «D-le Ministru, am și o recomandare». Foarte grăbit, d. Stelian îi adaugă: «s'o vă!». Postulantul, foarte calm, scoate certificatele din buzunar, și i le oferă: erau de sigur o bună recomandare, căci tînărul A. trecuse aproape toate examenele numai cu bile albe. Dar d. Stelian se aștepta să vadă vre-o scrisoare. Totuși a făcut haz de inspirația lui, și i-a promis că la întăia mișcare va ține seamă de cererea ce i-a făcut. Mai e nevoie să adaug că au trecut trei, patru mișcări și că tînărul A. tot n'a fost numit? Astăzi însă e supleant sau substitut la Tribunal într'un mare oraș. Cum? A căpătat și o scrisoare, și numirea s'a făcut.

De sigur însă că concursul va pune capăt și acestor accidente legendare.

Două chestiuni însă, foarte serioase, se ridică, și anume: întăia treaptă în magistratură, după noul proiect, e stagiariatul, pentru care se cere să fi licențiat sau doctor și să fi reușit la examenul de capacitate. Pentru ceia ce se cere, orice om serios nu poate avea nimic de obiectat; din potrivă, se bucură: cu cît cerințele vor fi mai mari și mai multe, cu atît se asigură un corp mai select. Totuși e o nedreptate a asimila pe licențiatul cu doctorul: aceștia din urmă au o cultură juridică încă de cel puțin doi ani mai mult ca licențiatul; deci foarte just ar fi ca doctorul în drept să poată candida de odată la treapta a doua, aceia de judecători sau procurori, ca unii ce au făcut un stagiul de doi ani, ca și licențiatul stagiari, —cu singura deosebire că ei îl au la Universitate, trecînd vre-o opt examene foarte serioase, și avînd a trece și o țesă, ce singură ea cere cel puțin tot atita capacitate ca și redactarea unei hotărîri, în procesul cel mai controversat.

O a doua chestie ce se pune, e onorariul ce se oferă stagiariilor: 180 de lei lunar. S'ar crede că e o glumă. Cum poate trăi un stagiari

cu 180 de lei pe lună? Numai masa și casa îi vor costa pe cel mai modest 150 de lei, căci, de!, prestigiul magistraturii nu-i permite să mănince în orice circumstanță și să doarmă în orice han. Va să zică îi rămân 30 de lei pe lună pentru baine, cărți, etc.

Nu crede d. Stelian că astfel împinge pe tînărul ce-a intrat în magistratură plin de iluzii și de ideal, către corupție? Numai abonamentul la orice revistă juridică, și tot îi cere 4-5 lei pe lună. Cum se va mai putea el instrui? În Universitate avea bibliotecă, fundații, societăți; la oraș sași la sate, ce va avea? Bibliotecile populare?! Dar cea mai bogată bibliotecă nu are mai mult decît un număr foarte restrîns de cărți de drept. Își va mai putea cumpăra acest tînăr vre-un autor străin, care să-i deschidă noi orizonturi? De sigur că nu, și nu mă mir de loc că astă vară, ducîndu-mă ocazional la o judecătorie, am găsit pe stagiar preparînd o sentință după Resumatul de drept civil al d-lui Dumitrescu...

Dacă omul, cînd e tînăr și are dorința de a ceti, nu poate, — cînd va putea, va fi prea tîrziu, și să nu ne surprindă dacă membrii Curților de mne vor adormi, cînd li se vor face citații din Laurent sau Thaller.

Nu-s bani în țară, credem, dar, dacă s'aun găsit pentru comisarul 300 de lei lunar, dacă oamenilor ce-ar trebui să mănince restul vieții numai pine cu apă pentru a-și curăți sufletul de păcatele odioase ce le-aun făcut, li se servesc pensii de 1000 de lei lunar, credem, domnule Ministru, că, pentru prestigiul magistraturii, veți putea fixa un alt onorar stagiilor.

G. V. MACĂRESCU.

«ADIVOR» ȘI BUCOVINENII.

La încă o ticăloșie a lui «Adivor».

Nu m'am indosat Bucovenienilor cu o conferință. Cimpuluogenii aun cerut o conferință istorică, și nu puteam s'o refuz. Îndată ce am văzut o împotrivire, am renunțat la călătoria mea.

E o minciună nerușinată și o copilărie de Jidan prost să spui că o conferință neștinută a putut deslănțui prigoană asupra Românilor bucovineni.

Aceste prigoaniri se desfășură. Dar cauza e alta. Așați-o, voi cari «formați opinia publică» în România împotriva Românilor:

Partidul românesc unit din Bucovina s'a raliat la antisemitismul lui Lueger. El a dat la iveală crimele și delicturile Fișereștilor voștri. A îndrăznit să atace pe fusuși marele Mochi, cumătrul marelui Tache. Și atunci toată administrația, procuratura, poliția, s'aun pus în mișcare, aruncîndu-se asupra Românilor cu prilejul geamurilor sparte unui Român, mareșal al Țerii, care votează public contra Românilor și pentru cărdășia iudeo-ruteană.

Locul confiscat din «Patria» cuprinde chiar sacrul nume al lui Mochi, împreună cu invinuirea că i se iartă acestuia nou cavaler al Coroanei de fier toate potlogăriile.

Aceste lămuriri iarăși pentru bunul public român care se inspiră din clevetirile voastre.

N. IORGA.

O SCRISOARE DIN AMERICA.

Primum :

«Nu putem descrie bucuria tuturor membrilor cetindu-li scrisoarea pe care ni-ați trimis-o ; pe această cale, vă aducem viile mulțămiri pentru buna voință ce ni-ați arătat de a ne fi povățuitorul nostru.

D-le Președinte ! Scopul Clubului nostru este, pe lângă răspindirea literaturii românești pe acest continent și dezvoltarea gustului de citit între frații romini din Ungaria. Iar pentru cei din Ungaria noi am găsit două căi.

I. De a trimete abonamente pe cit ni va fi prin puțință, la diferite ziare, în acele comune unde sînt ziare mai puține.

II. De a trimete trei premii în bani acelor cari pot dovedi că au îndemnat poporul la abonarea ziarelor, — Premiul I ; al doilea bisericii sau școlii acelei comune unde sînt mai multe ziare proporțional cu numărul locuitorilor, iar al III-lea aceluși țeran care are abonate mai multe ziare. Cu modul acesta credem a putea dezvolta gustul de citire țeranilor de la sate.

Acuma, pentru că ne găsim în față cu două căi, nu știm singuri care cale ar fi mai bună să o apucăm ; deci, apelăm la bunăvoința d-v. de a ni da sfatul, primindu-l fără nicio discuție, fiind venit de la acea persoană care știe suferințele și cunoaște toate durerile țeranului nostru român¹.

D-le Președinte, ca să vă faceți o mică idee de clubul nostru, vă înaintăm un mic raport.

Numărul membrilor și al membrilor e de 22. Biblioteca Clubului are 70 de volume : parte sînt donate de membri, parte sînt cumpărate ; avem 12 ziare și reviste din România, Ungaria și America. De la înființarea Clubului pînă astăzi a fost venitul, 70 de dolari (350 de franci) și cheltuieli și abonarea ziarelor, iacerea clișeului cu V. Alecsandri și altele, 40 de dolari.»

Cum a serbătorit studențimea universitară și poporul din București ziua de 24 Ianuar 1909.

Studenții din București, conduși de un comitet organizator, format din comitetele tuturor societăților, s'au adunat la Universitate, de unde au pornit în corpore supt drapelul Universității spre biserica Radu-Vodă, unde s'a oficiat un Te-Deum de către p. C. Nazarie, profesor universitar și directorul Internatului Teologic. După Te-Deum, ascultat cu toată evlavia creștinească, care s'a început la oarele 10, s'a ținut o cuvîntare de d. N. Popescu-Prahova, președintele societății studenților în teologie, în care s'a arătat rolul precumpănitor al Bisericii în rosturile mari ale Statului român. Au plecat apoi cu toții, cîntînd «Hora Unirii», «Pe-al nostru steag» și «Deșteaptă-te Românie».

La biserica Sf. Gheorghe s'au întîlnit cu «Liga Culturală» și mai multe corporații, care participaseră la sfințirea steagului Ligii și la Te-Deum. Pe un car tras de șese perechi de cai înveliți cu velințe țerânești, se ridica bustul marelui Cuza, așezat pe un pedestal îmbrăcat tot în

¹ De sigur cea d'întăiu. — N. R.

velințe; iar la spatele bustului un țeran, care sprijină bustul aceluia care singur s'a gândit la sprijinul vieții poporului de jos. Așa manifestat pe Calea Victoriei; în fața Palatului Regal, bustul a fost întors cu fața spre suverani, cari l-au salutat. De aici tot în cîntec până la Ateneu, unde s'a depus.

La 3 după amiază, adevărații studenți — căci, din nenorocire, avem și de cei falși — s'au adunat în aula Senatului. Publicul într'o clipă a umplut locurile, ba a și mai stat mulți și în picioare.

Profesorii universitari s'au putut număra pe degete. E bine să li se cunoască numele. Iată-i: Păr. iconom. C. Nazarie, dd. T. Maiorescu, D. Onciul, I. Bianu, O. Densușianu, B. Ciureșanu și alți doi, în frunte cu d. Rector Dumitrescu-Iași.

Serbarea se deschide prin Imnul Regal, cîntat de corul studenților, și o mică alocuțiune privitoare la Unire. Se cîntă apoi Hora Unirii, după care urmează citeva indemnuri bine simțite către studențime, de studentul Gh. Lazăr. În sfîrșit, d. D. Onciul rostește o cuvîntare documentală asupra Unirii.

După sfîrșitul cuvîntării, corul întonează maiestos: «Pe-al nostru steag», «Imnul studenților» și «Graiul nostru», cu care se termină serbarea, la oarele 5.

La ieșirea din aulă, patru studenți teologi, cari aduseseră cu dînsii vioarele, s'au apropiat de statuia lui Mihai, din fața Universității, și au început să cînte «Hora Unirii», la auzul căreia se încinge o horă în jurul statuii, înjghebată din studenți, printre cari se zăria și cite un bărbat mai în vîrstă.

După vreo jumătate de ceas, studenții au luat-o pe Bulevard și apoi pe Calea Victoriei spre Liga Culturală, cîntînd «Hora Unirii». În fața Teatrului Național, Palatului Regal și a Ligii Culturale, s'a întins cite o horă. Apoi de la Ligă s'au întors înapoi până la Posta Centrală, unde s'au despărțit.

La Ateneu, la oarele 9, societatea «Carmen», supt conducerea d-lui D. G. Kiriac, a deschis serbarea cu «Imnul Regal», după care d. Gr. Tocilescu și-a dezvoltat conferința despre «Domnia lui Cuza-Vodă». Conferința a fost urmată de proiecțiuni istorice, care s'au continuat și în seara zilei de 25. Cînd au apărut pe pluză chipul lui Cuza și al soției sale Doamna Elena, și chipul lui Kogălniceanu, mulțimea a izbucnit într'un tunet de aplauze. «Carmen» a mai cîntat «Hora Unirii», «Deșteaptă-te Romîne», «Pe deal», «La coasă» și «Negruța», admirabil executate.

La Teatrul Național a fost o serbare școlară, se zice bine alcătuită, — dar n'a călcat picior de student, pentru lipsa de bilete.

Dator e să dea obolul său pentru Statuia lui Vodă-Cuza fiecare Romîn. De la student până la bucherul din școala primară, de la Vlădică până la cetățul de strănă, de la demnitarul cel mai mare până la plugarul de sat, de la Rege până la cel mai din urmă ostaș al țării...

Acum este clipa cînd Rege, soldat, vlădică, preot, profesor, învățător, student și popor, să arăte că nu dau uitării pe cel ce a pregătit un Scaun de Rege statornic, a dat lumină pentru suflet, pămînt pentru cel lipsit, libertate pentru cel robit. Aceasta poate fi singura recunoștință a noastră pentru întemeietorul României de azi.

DIN BUCOVINA.

După intrarea în acțiune a doctorului Iancu Flondor, întâmplată zilele trecute și semnalată în afară prin dispariția ziarului «Romînul» și înlocuirea lui cu «Patria», toate elementele contrare neamului nostru au rămas uimite un moment, pentru că apoi să-și deie mina spre a ne putea lovi cu puteri unite. Ele nu se așteptau la aceea că Flondor va primi de fapt conducerea Romînilor bucovineni și făuriau în continuu fel de fel de întregi, ca doară, doară l-ar dezgusta pe noul general de a primi conducerea armatelor romine unite. Nu li-a succes însă, și de aceea ciuda lor e astăzi cu atât mai mare, iar preparativele de a ne lovi sînt mai bine puse la cale decît oricînd înainte vreme.

Grija lor cea d'întăiu a fost să presinte unirea Romînilor ca o ficțiune, născută în creierii fierbinți ai unor visători nenorociți, și spre a da o dovadă strălucitoare despre aceasta, l-au sedus pe baronul George Wassilko ca să păsească fățiș contra partidului național romîn, sperînd că prin aceasta vor fi în stare a compromite întreaga acțiune a solidarității elementului românesc. S'a întimplat însă tocmai contrariul decît ceea ce se aștepta contra neamului nostru.

Baronul Gheorghe Wassilko, presintîndu-se la alegerile comunale cu o țidulă de votare rutenă ucraină, a fost întâmpinat din partea Romînilor cu un vifor de huiduituri, iar seara i s'au spart chiar și ferestrele, atît lui, cit și spiritului său conducător, Coco Wassilko. Poliția a arestat pe trei studenți romîni, la ordinul Guvernului, și totul s'a pus în mișcare pentru a terorisa pe demonstrații și a li viri frica în oase. Însă și aici s'a ajuns tocmai la rezultatul contrar. Cînzece de tineri universitari s'au presintat procurorului ca participanți la demonstrațiile contra renegatului baron Wassilko, și sîntem curioși ce vor mai începe dușmanii noștri de acuma înainte, spre a sparge solidaritatea noastră națională, că de astă dată nu li-a succes, ci, din contra, ne-au apropiat încă și mai mult. De va fi să se ridice acuzarea contra studenților noastre universitare, spiritele se vor oțeri și mai mult împotriva acelor miserabili, cari din trădarea de neam își fac carieră înaltă. Pe lingă toate mai vin și confiscările ziarului romîn «Patria», începute chiar. Așa că, odată cu intrarea d-lui Iancu Flondor în acțiune, a început și o nouă viață națională în Bucovina.

FRUNTEȘ.

BISERICA ROMĂNEASCĂ DIN VIENA.

Mulțămită zelului neobosit al comitetului bisericesc din Viena, idealul ce și l-a propus colonia romînă vienesă de a întemeia o parohie romînă, a zidi o biserică potrivită și o casă parohială în care să se facă un internat pentru studenții și meseriașii romîni, cari își fac învățătura în Viena — a ajuns a face un pas considerabil spre realizare.

Conform unei deciziuni al comitetului, s'a constituit o comisie din dd. General Lupu, președintele comitetului, dr. Sterie Ciurcu, vice-președinte, Ce-ar Popovici, consilierul tehnic al comitetului și dr. Mariu Sturdza, membru în co-

misia revisuitoare, cu scopul de a prezenta d-lui primar al Vienei dr. Carol Lueger, rugămintea societății bisericii pentru donarea unui loc comunal, pe care să se facă zidirea, etc.

Comisiunea a fost primită de d. primar dr. C. Lueger într'un mod foarte călduros și afabil; de altfel cunoscutul filoromiu este totdeauna cit se poate de gentil față de fiul neamului nostru.

După ce delegații, prin rostul d-lui președinte General Lupu, și-au exprimat scopul venirii lor și-au adresat rugămintea lor d-lui primar, i-a asigurat acesta de sprijinul său, comunicându-li că va da ordin ca factorii competenți să aleagă un loc potrivit, pe care apoi cu plăcere îl va pune gratuit la dispoziția societății noastre bisericești. Ce-l drept, aici trebuie să observăm că asemenea proprietăți se dau cu condiție ca zidirea să fie dusă la îndeplinire într'un timp anumit.

Cu toate că nimenea dintre Români nu avea un moment îndoială de bunăvoința d-lui primar dr. Lueger față de o cauză românească, totuși trebuie să accentuăm și cu această ocazie că modul cum d. primar din cel d'întăiu moment s'a arătat gata a îndeplini o dorință atât de importantă a societății românești ne obligă la o deosebită recunoștință.

Prin aceasta că ni se dă posibilitatea de a avea un loc pe care să putem zidi biserica noastră, am trecut peste un obstacol principal în calea grea spre ajungerea scopului nostru, căci ni s'a scăzut din eventualele cheltuieli prețul locului, care, în cazul cel mai favorabil, ne-ar fi costat mai multe zeci de mii de coroane.

Este acum rîndul nostru, al Românilor de a ne arăta vrednici de bunăvoința primarului Vienei, punind în mișcare toate forțele noastre și adunînd cu sîrguință sumele necesare pentru clădirea măreței zidiri, în care să putem înălța rugăciunile noastre în scumpa noastră limbă.

Correspondența aceasta scurtă nu are menirea de a fi un apel către Români din toate părțile, căci datoria aceasta onorifică îi revine comitetului bisericesc, care de sigur va face cit de curînd pașii necesari în chestia aceasta importantă; ea are mai mult un caracter informativ pentru publicul cel mare românesc. Biserica românească din Viena nu e numai a coloniilor românești de aici, ci este a tuturor Românilor de pretutindeni. Un centru atât de însemnat cum este Capitala Imperiului austriac, care formează tot odată și pasagiul principal spre Occident, adăpostește, după statisticile oficiale, în decursul unui an cel puțin 11—12.000 de Români, cari se opresc mai mult decît 48 de oare în acest oraș. Este incontestabil că și acești călători vor resimți o mulțămire sufletească știind că aici, la depărtări de sute și mii de kilometri de țara lor, pot fi părtași de toate mișcările ce numai credința și religia pot să i le dea.

De sutele și miile de bolnavi cari frecventează spitalele și sanatoriile din Viena, nici nu mai fac amintire, căci plîngerile pe care le auzim în direcția aceasta, sînt lucruri la ordinea zilei.

Mai trebuie să accentuez că o biserică românească din Viena ar forma chiagul care ar uni și susține pe veci viața românească de aici și ar salva atitea suflete care acum se pierd în haosul cosmopolitismului?

În sfârșit, aproape nu citez să o spun, sîntem singurul neam din Europa care nu are încă biserică și comunitate bisericească în Viena, grație machinațiilor dușmanilor noștri și slăbiciunii noastre.

Ei bine, e timp locă să mai așteptăm ?

Ajunsa fiind chestia atît de departe, este datoria de onoare a coloniei romîne vieneze și a întreg publicului românesc, ca să o ducă la îndeplinire.

Așteptăm demersurile grabnice ale comitetului bisericesc din Viena.

VITENCU.

Serbările de la 24 Ianuar în localitățile României.

Com. Teșila (Prahova). În ziua de 24 Ianuar, la 10 dimineața, școlile unite din Teșila și Trăistenii au asistat la Te-Deum, ce s'a oficiat de către trei preoți. La sfârșit s'au dat salve de pușcă. După biserică, a fost serbarea școlară. S'au cîntat: «Trăiască Regele» și «Hora Unirii»; s'a jucat «Cinzealul de la Unire», piesă de teatru; recitări de poezii și dialoguri referitoare la serbarea zilei. D. Ionescu, învățător în cătunul Trăistenii, a vorbit cu multă însuflețire despre evenimentele ce au precedat Unirea și despre viața lui Alexandru Ioan I-lă Cuza.

În tot timpul serbării, pe păriletele din față a fost expus vederii portretul Domnitorului (lucrat de pictorul Resmerița; s'au vindut peste patruzeci de chipuri în această comună).

În fața chipului mareț al Voevodului Cuza, elevii și sătenii asistenți fură cuprinși de o curată duiosie sufletească; tabloul parcă se desprindea... S'a arătat datoria ce mai avem de a desăvirși Unirea începută la 1859, prin «Unirea cea mare», care să cuprindă toate inimile. Între datoriile sfînte am pus și slăvirea celor ce au luptat pentru această țară. În legătură cu aceasta am propus o «colectă» pentru Monumentul lui Cuza, stringîndu-se suma de 20 de lei și 55 de bani. — A. S.

Folticeni. În seara de 23 Ianuar, a fost retragere cu torțe.

A doua zi, la 24, la ora 10 dimineața, s'a oficiat un Te-Deum la Catedrala orașului, de față fiind autoritățile civile și militare, școlile primare, gimnasiul și școala profesională, cu drapelele.

A urmat defilarea trupelor.

La ora 2 1/2 d. m., școlile, intrunite la gimnasiu, au plecat, cu muzica militară în frunte, la Sala Teatrului, unde s'a dat serbarea școlară a Gimnasiului și a școlii profesionale.

Serbarea se deschide cu «Imnul Regal», cîntat de corul mixt al Gimnasiului și școlii profesionale: Urmează cuvîntarea ocașională a profesorului C. Al. Holban.

S'a cîntat apoi, de corul gimnasiului, «Hora Unirii» și «Graiul Neamului» și de corul școlii profesionale «Fetele casnice» și «Pui de lei».

Corurile au ieșit minunat, mulțumită maestrului de muzică Cernicanu, care muncește pentru școală cu multă dragoste.

S'au recitat: «Cîntecul redutei» și «Fragment epic» (Coșbuc), de elevii Șoldănescu și D. C. Vasilescu; au avut un deosebit succes; s'a spus și «Rugămîntea

din urmă» (Coşbuc) de o elevă a şcolii profesionale. La urmă s'a jucat de elevii Gimnasiului, în aplausele asistenţei, piesa: «Coroana lui Ştefan».

La ieşirea din sală, musica militară a cântat imnul «Deşteaptă-te Romine», după care întreaga asistenţă s'a strins în piaţa Catedralei; au luat parte elevii, profesorii şi cea mai parte din lumea adunată.

Seara, a fost retragere cu torţe. Clădirile publice au fost iluminate.

A doua zi, la 25, a fost tot în Sala Teatrului serbarea dată de elevii şcolilor primare.

S'a cântat «Imnul Regel», după care d. institutor S. Ionescu a ţinut o cuvîntare despre «Romini de pretutindeni». Cuvîntarea caldă a d-lui Ionescu a fost presărată cu cîntece şi recitări, executate de elevii d-sale, cari-l asistau. Inovaţiile d-sale au plăcut foarte mult. Urmară coruri de băieţi şi fete şi multe recitări. Noua şi frumoasa poezie a locotenentului Vulovic, «Ostaşilor din regimentul Suceava», ar fi trebuit să fie recitată de un elev. La urmă, elevii şcolii primare au jucat piesa: «Unirea», a d-lui S. Ionescu, care a plăcut mult.

Serbarea aceasta de două zile a mai trezit în inimile Rominilor anumite sentimente, care erau amorţite. Ce păcat că a fost oprit să figureze pe scenă imagina Aceluia care a întrupat în El cel mai mare ideal al Rominilor!

C. TAUT.

Focşani. Ziua de 24 Ianuar s'a sărbătorit în oraşul nostru, nu atît de strălucit cum se cuvenia celei mai mari zile din cartea neamului, dar, oricum, a avut mai multă cinste ca până acum. În Focşani însă, care a fost inelul de logodnă al celor două ţeri surori, care a fost teatrul celor mai învierşunate duşmăni şi însingerări între fraţii de acelaşi neam şi legă, şi care s'a bucurat mai mult de Unirea desăvîrşită şi veşnică între Moldoveni şi Munteni, aici, în acest oraş se cădea mai mult entuziasm, mai multă pomenire slăvită a celor ce ne-au fericit cu Unirea, mai frumoasă şi înălţătoare sărbătorire a acestui mare act.

La 23 Ianuar, în sala de solemnităţi a Liceului din localitate, s'a ţinut o şedinţă festivă a societăţii de lectură a şcolarilor Liceului, la care au asistat profesorii — în mic număr — şi marele public. Seara, a fost loc o retragere cu torţe, de corpurile de armată, elevii Liceului, în frunte cu musica regimentului 10 Putna. Pe locul unde odinioară era hotarul între cele două ţeri romine, unde astăzi e Banca «Economia», s'a cântat Hora Unirii, prinzindu-se în joc elevii Liceului. Publicul însă n'a jucat hora. Pe acest sfînt loc trebuie să spunem că nu există nici cel mai mic semn, care să spună generaţiilor viitoare că înaintea vreme era hotar între Moldova şi Muntenia şi că s'au înfrăţit ţerile şi au slătit de-aprurirea una şi nedespărţită. A fost o piatră comemorativă, dar nu se ştie unde stă astăzi... ascunsă.

La 24 Ianuar, cîteva bubuituri de tun au vestit sosirea zilei mari. Dimineaţa, s'a săvîrşit un Te-D-um la Catedrală, în faţa autorităţilor civile şi militare. În urmă, armata şi Liceul au defilat.

După amiază, serbare la liceu, unde d. T. Iordănescu, directorul, a ţinut o cuvîntare ocazională, cu multă simţire românească, arătînd importanţa zilei, pomenind numele celor ce-au săvîrşit Unirea şi îndemnînd poporul să nu se

lase subjugat de străinismul covârșitor din țară, căci neamul românesc are de îndeplinit un mare rol în lume.

S'au executat, de corul Liceului, cit și de orhestră, mai multe bucăți musicale, bine reușite.

Iar un preot de la Muntele Atoz a cetit cuvîntarea ce o pregătise acum 50 de ani să o rostească cu prilejul venirii lui Cuza-Vodă în Focșani, dar n'a cetit-o. Cu multa-i însuflețire, S. S. a produs deosebită ascultare și emoție.

Seara, iarăși retragere cu torțe.

La 25 Ianuar, dimineața, la Liceu, serbare dată de școlile primare, elevi și eleve. D-na Rahtivan, directoare, a ținut o cuvîntare ocazională. Apoi a urmat cîntece, danțuri, piese teatrale, etc.

După amiază, tot la Liceu, a vorbit d. I. I. Teodoru, revisor școlar, despre chipul cum s'a făcut Unirea Principatelor.

Corul elevilor școlilor primare a executat mai multe cîntece. Sa'ū reprezentat piesele: «Unirea», «Dacia», cu destulă îndemînare: aū plăcut celor mulți cari erau de față.

Armata n'a serbătorit ziua aceasta.

* * *

În ziua de 24 Ianuar «Cercul Studenților Putneni» a trimis o delegație care a depus o coroană de lauri la bustul lui Cuza-Vodă, ridicat de obștea satului Mărășești, acest județ.

După slujba religioasă, o mare mulțime s'a îndreptat spre bustul lui Cuza-Vodă, care a săvîrșit Unirea, și s'a rostit cuvîntări însuflețite pe înțelesul poporului, căruia-i era drag să asculte cum s'a făcut Unirea, cine a făcut-o și faptele celui mai iubit Domnitor, de țerănimea românească. S'a incins o horă mare cu toți cei de față, «Hora Unirii».

Seara, în localul «Cercului Studenților Putneni» s'a serbătorit iarăși jnmătate de veac de la Unire, cu o conferință a d-lui Dim. Gheorghiu, declamații, de d. I. Dimitrescu, lectură: «Moș Ion Roată», de d. Gabrielescu, musică, de d. N. Botez; d. locotenent Cristescu aū spus cu mult farmec cîteva povestiri din vremea lui Cuza-Vodă. După propunerea d-sale s'a făcut colecția pentru «Fondul Cuza-Vodă». — F.

DIN CENTRELE ROMÂNIEI.

Panciu. În Străoani-de-jos, de multă vreme funcționa prăvălia Jidovului Ițic Blumenfeld, fără să aibă vre-o autorizație decît toleranța Primarului. Energicul administrator al plășii, d. Haralamb Mihale, a decis gonirea acestei lipitori din mijlocul satului. Deși mai rămîne unul, sperăm că nici el nu va mai fi tolerat.

* S'a constituit astăzi în Panciu «Banca Poporală», cu un capital de 35.000 de lei. Vom scăpa poate de jăfuirea fără rușine a cămătarilor jidanî.

* Adunare a podgorenilor pentru a se formă în societate. A luat parte și d. deputat Graur. — ȘT. GH. D.

Rimnicu-Vâlcea. Lozinca naționaliștilor-democrați este: «Prin adevăr și

cinste». Deci să se arăte în chip cinstit adevărul, alt cînd supără, cît și cînd laudă.

D. Andrei Livezeanu, avocat naționalist-democrat, a dăruit bibliotecii rurale din comuna Băbenii-Bistrița cărți folositoare în valoare de 23 de lei.

În ziua de 25 Ianuar, la întrunirea cercului cultural «Băbenii-Bistrița», a vorbit mișcător sâtenilor și celor nouă învățători ai cercului despre patriotismul și înaltul ideal al marilor Romîni, cari au luptat cu atîta abnegație și avînt cuceritor pentru Unirea țerilor surori. Tot atunci s'a represintat cu «Ievii școlii piesa de teatru sâtesc «50 de ani de la Unire».

* La 1-iă Februar, d. Andrei Livezeanu a ținut la Ateneul Rîmnicului interesanta conferință: «Rolul Bisericii în trecutul nostru». — Vr.

Dorohoiu. În ziua de 3 Februar a. c., d. Bădărău, marele bîrbat de Stat și cel mai cinstit și adevărat Romîn din Țara-Românească a sosit în orașul nostru spre a apăra pe d. Vernescu în procesul cu Froim Fișer. A-a-i că e de necrezut?! Peste două sute de Jidanî il așteptau în fața Tribunalului...

Îi întreb: Ce stați aici?—Așteptăm pe «chicon Aleci al nostru!» — A.

Toate notițele alecătite sînt de N. Iorga.

I. DIN ȚARĂ.

Chestia țerânească.

În ziua de 4 Februar, s'a dat, în comuna Putineiu, supt patronajul d-nei și al d-lui T. Mihăescu, administratorul moșiei, o mare serbare populară.

S'au cîntat arii naționale, de orchestra societății «Lira» din Giurgiu. S'au jucat Cărășelul și Banul Mărăcine de elevii școlii, s'au recitat anecdote și «Rugămîntea din urmă» de Coșbuc; s'a represintat de adulți piesa «Lingă Pămînt», de T. Speranță. Tot odată s'a ținut de d. dr. P. Vrinceanu o conferință cu subiect religioz, însoțită de proiecții luminoase. La urmă, s'au jucat de către toți la un loc, jocuri naționale.

Succesul a fost desăvirșit, atît cel moral, cît și cel material, din care a ieșit un beneficiu de cinci sute de lei: din acești bani se va înființa o bibliotecă populară și o sală de lectură, în care scop s'a și dat serbarea. — D. P. V.

Evreii noștri.

Manipulantul Goldenberg, de la tramvaiul electric din Iași, a intrat cu vagonul său prin pîrete într'o casă.

* «Gazeta țeranilor» aduce plîngerî împotriva arendașilor evrei dela Țigănești (Iași), Iancu Friedmann și Moişă Leiba. Autoritatea locală ar n în plata lor.

* Din Talmudul lui Fagure, mare critic de artă și estetician la gazeta românească «Adivor».

Se represintă pentru intăia oară frumoasa piesă istorică a lui Delavrancea «Apus de Soare»: în actul al IV-lea, Ștefan-cel-Mare, bolnav în pat, ca să se tîmăduiască lasă să i se ardă cu liare înroșite rana de care suferia la un

picior. Pe cînd doctorii îi ardeau carnea, Ștefan nu se văita, ci zicea cu glas tare Tatăl Nostru.

Știi ce spune Fagure în critica-I, foarte obiectivă: că Ștefan cetia într'un ceaslov! «Și e cetățean roman!» — U.

Partidele noastre.

Recomandăm «Viitorului», care vorbește de bibliotecile publice din București, pe a «Ligei Culturale», unde se pare că reporterul acestui ziar bine informat n'a fost încă.

* Muscelul ar fi, după d. Fleva, «eparhia» d-lui Dinu Brătianu.

Aceleași «eparhi» vor rămînea, cu alți titulari, și supt Primatul pe care-l propune d. Mochi Fișer.

* Din Cameră. «A deșerta o chestie» (vider une question).

Vezi dacă democrații vorbesc numai franțuzește acasă!

* D. Fleva a spus (*Monitorul Oficial*, p. 207) că în *Evanghelie* se zice: «Ferește-mă, Doamne, de dușmați, căci de prieteni mă apăr eu singur».

* D. C. R. Gebleșcu, din Craiova, a declarat că d-sa e inventatorul firmei «La conservatorul-democrat» (nu confundați, vă rog, nici cu conservator, nici cu democrat).

* Ce spune nu știu ce tachist din provincie de «Ovidică»?

Tachismul să-și respecte viitorii miniștri, fie și la Departamentul Frumozelor Arte!

* La alegerea Mitropoliților s'au numărat 31 de voturi albe în ce privește pe pâr. Atanasie și 11 în ce privește pe pâr. Pimen.

* Mare cutremur în Persia. 5-600 de morți.

* Gazeta carpiștilor de la Piatra-Neamț declară că o doare inima cînd se vorbește prea pe șleață de tachiști. Ce zic cei din București? — G. V. M.

Felurite.

* D. G. Sion ni scrie: Am citit nota din «Neamul Românesc», relativ la băiatul care s'a dus la Cuza-Vodă în seara de 11 Februar și a vestit pe Domnitor despre revoluție.

Adresează-te d-lui Mina Savel, în Bacău, care are știința pozitivă despre acest fapt, cu dovezi.»

Gospodărie.

Dd. Aurel Bunea și Grig. L. Trancu denuță, în broșura *Galații și tarifele de transport*, primejdia monopolizării importului de Johnston Line din Liverpool, care a încheiat mai de mult cu Statul român un contract fabulos de folositor Casei și de dăunător ferii.

II. DE LA ROMINII DE PESTE HOTARE.

Ardeal. «Revista Bistriței» publică buna conferință ținută de d. V. Onișor în Bistrița Ardealului, despre Unirea Principatelor.

Ardeal. Din Orăștie vestea morții tinărului avocat Aurel Oprea.

Itanat. «Severinul» e de părere că d. G. Pop de Băsești ar fi doar așa un «straža-meșter».

Tot «straža-meșter» visează cei cari fac ciurdă cu jandarmii Stăpînirii.

Basarabia. La Chișinău, diletanții din lumea bogată au reprezentat *Florin* și *Florica* de Alecsandri, cu ajutorul redactorului Madan și al profesorului P. S. Alexandrescu. S'au jucat danțuri românești : Hora, Frumușica, Murășanca.

Erau de față membri ai familiilor Cananovici, Iordăchescu, Sîrb, Suruceanu, pe lângă mulți străini (și bogatașul greco-ruș Sinadinu).

Ungaria. Deputatul român St. Pop a intrat pe ministrul Andrássy cu ce drept se amestecă în alegerea de la Oravița, făcînd de la locul său de ministru propagandă de partid.

III. ȚERI STRĂINE.

Bulgaria. Rusia a recunoscut Țaratul bulgar. Țarul Ferdinand călătorește acolo.

Franța. Jean Richepin, puternicul poet brutal, a fost ales membru al Academiei franceze.

Italia. Gorchii a fost poftit să plece din Italia.

Serbia. Conflictul austro-sîrb a intrat în faza somațiilor și a comunicatelor.

• *Demisia Cabinetului. Cabinet de coaliție.*

• *Mare meeting anti-austriac în Belgrad.*

Pentru Fondul Cuza-Vodă.

S'au mai trimis din partea d lor :

Preot St. C. Păunescu Didești (Teleorman) 2 lei, Caporal Voicu Mihai 50 b.
Comuna Teșila (Prahova) An. Sîndulescu 2 lei, Pr. D. Popescu 1 leu, Pr. Ionescu 1 leu, C. Ionescu 1 leu, Ion Pupăză 1 leu, Ghiță Niță Popa 2 lei, Pr. Dumitrescu-Rotari 1 leu, Ion H. Drăgănescu 2 lei, H. Drăgănescu 1 leu, I. Samuilă 1 leu, Ion Pîntea 1 leu, Gh. Popescu 50 bani, Ion Șerban 50 bani, H. Georgescu 2 lei, Vasile N. Iosif 55 bani, Petre Ionescu 2 lei, V. Poenaru 50 bani, St. Alexandrescu 50 bani.

Din Ghizdăvești (Dolj) : Ana Marinescu 50 bani, Alex. Ionescu 20 bani, Joana Stănculescu 10 bani, Maria C. Andrei 10 bani, Oprica Petrescu 10 bani, Elena Petrescu 10 bani, Maria Stănescu 10 bani, Petre Stănescu 10 bani, Gheorghe I. Radu 10 bani, Nicolae Lupănescu 20 bani, Marin Pascu 10 bani, Marin Epure 10 bani, Ioan Mihăescu 10 bani, Gh. Florescu 10 bani, Toma Mihaescu 10 bani, Alexandru Florescu 10 bani, Iorgu Popa 10 bani, Dumitru Pascu 10 bani, Ioan Stănculescu 2 lei 60 bani. — Total lei 2.497 80.

Ni se scrie :

«La 24 Ianuar am depus la chioșcul «Neamului Românesc» din Piața Unirii din Iași 100 de cărți poștale ilustrate cu «Oamenii Unirii» ce le vindem în folosul clădirii unui local de «bancă și casă de cetit» în Baia. Din acestea, 50 hărăzesc pentru «fondul jubilar Cuza-Vodă», iar celelalte 50 rămîn pentru scopul nostru, avînd nădejdea că se vor vinde, fiind 60 de bani albumul de 12 cărți poștale. — N. Stoleriu, Baia.» (Urmează.)